

Agi Miseol

Szupermarket

1

*Tologatom kocsimat a szupermarket folyosóján, két kis édes-kel
anyukája vagyok, ide-oda imbolygok ama bevásárlandókat soroló
vers-cédula ritmusára,*

mely reggel a presszóban jutott eszembe.

*A leírásokat hirdető táblák, a tisztelt vevők figyelmébe ajánlott összetevők
csomagolásra nyomtatott, tömött sora, no meg Richard Claydermann
a fagyasztott csirkék felé taszigál. Igen, én is,
hisz az én életem is csak életből van, mi másból, elhaladok a Bonzók
mellett, és Flinker úr felé veszem utam, aki azt suogja, csak a test
foszlendő, ám a lélek örökévaló és fiatal,
biggye el. Elhiszem. Am inkább Alexandre-hoz és Jonatthanhoz
fordulok*

Testvéreim, előre, támogassuk a koriandert

Testvéreim, előre, előre,

itt a szupermarket költőnője beszél

megéneklek a kukoricapelyh ropogását

az uborkák görbületét

míg a pénztárgép ki nem köpi

végleges és nyomtatott formában

versemet.

2

Tőgyökeres háziasszonyként a szupermarketben őgyelgek,

az ecetes uborkákhoz érve

birtelen évszázadnyi kezdés: Agi-Bági

aztán megátalkodol

(júj!)

a termelői áruk pultjánál belecápsz fenekembe

míg nejed a tejtermékek fölé hajolva

baboz,

mondd, te melyiket választanád?

az öt- vagy a kilencszázalékosat?

5

(A női fehérenemű-részlegen

ballottam amint valaki így szól:

a lábam formás

de a mellem

már eléggé a végét járja

ami engem illet

mondta valaki más

a mellem még csak

kinéz valahogy

de a lábam

a végét járja)

Agi Miseol
(Szupermarket)

4

*Átöleltelek
te pedig egy dinnyét öleltél
szerettelek te meg nem tudtál
a dinnyével
mit csinálni
mert átölelt volna
karod
de nem eresztette
terhét
máshelől viszont
mit is mondhattál
volna várj csak
hadd tegyem le
a dinnyét?*

**Anna Stein (Párizs) szobra:
Flora**

Joszéf Saron

Vallomás

*A szatyor nem volt nebez, de már halódott.
Ő, a cionista, a szocialista híusz
év Gulag után
ott állt, újdonsült bevándorló, lekasztottak neki egy helyet
a nyugdíjas-otthonban. A szupermarketben, míg sorban álltunk,
bár a földre szegeztem tekintetem, afféle patetikus
szentelenséggel szólított meg, nem segítenék-e „vinni a szatyrát,
épp csak egy kicsikét”.
Útközben nekiállt anekdotákat mesélni. Úgy beszélt,
mint aki órák óta készül a társalgásra,
kijelentette, hogy „világunkban minden lehetőség – ha szabad ezzel a
hasonlaltal élnem –
kétféle ízre korlátozódik: a vanília árnyalataira
meg a legegyszerűbb kenyértészta ízére;
mármint a vanília édeskés, émelyítő, van benne lebeletnyi kacérság,
a kenyér viszont elkeverítő, mindennapi rutin, semmi más.”
Ekkor széles mozdulatokkal
próbálta érzékeltetni, miként kering naphosszat a kamra, és a
„vanília-szekrény” között, mert a baj, ugyebár, az,
hogy e kettő egyike sem taszít a másik felé.
Mikor szobája ajtajához értünk, megálltam
a küszöbön,
odabenn rozoga ventilátor zümmögött szüntelen
meg egy asztalon remegő papírlap,
mintha a papír és a ventilátor összehangolták volna párhuzamos
mozgásuk ritmúát, ügyelve, be ne gyorsuljanak nagyon.
Újra magyarázkodni kezdett,
mintha csak a holnapi újságban kellene megírnom
történetét:
„Maga nem ismer engem – mondja –,
éltem én szebb napokat, volt idő, amikor
tévedésből ásványvizet önthettem a teámba,
s még nevetve ki is íbattam az egészet.
De ma, ma már nincs választásom. Ha így, ha úgy, igazán,
nagyon-nagyon köszönöm...”*

Arie Sivan
Történet

*Egy napon, 1916. (ezerkilencszáztizenhat) július 16(tizenhatodik)-án
A Dombtetőn megölték az amerikai hadsereg
60 000 (hatvanezer) katonáját, miközben
Át akarták törni a német frontvonalat. Erre számítani lehetett.
Korántsem meglepő: a tábornokok
Térképen húzgálták be a vonalakat, az ezredek
terepasztal homokján gyakorlatoztak,
A hadnagyok kihajtották a bakákat a lövészárokból,
a géppisztolyok pedig
Egész alkonyatig kaszálták őket.*

*Nem, ez a vers nem a tábornokokról szól, akik mindig az előző
csatára készülődnek,
Jóllehet illenek – s hányan meg is tették már! – megírni,
milyen idioták a tábornokok.*

*Nem, ez a vers nem arról szól, micsoda baromság a háború,
Jóllehet illenek – s hányan meg is tették már! – megírni,
mekkora baromság a háború.*

*Nem, ez a vers nem siránkozik ama több tízezer szegény
srác sorsán,
Jóllehet illenek – s hányan meg is tették már! – az ifjú
életeket siratni.*

Nem, ez nem vers.

Eitan N. Glass

Kolombusz Kristóf

*Mama beteg,
a nappaliban, a díványon fekszik,
fekete spánielünk, Charlie pedig,
akinek mellén barna, szürke, sárga foltok vannak,
még apámat se engedi a közelébe,
s anyám csak két hét múlva gyógyul meg.
De nem gyógyul meg sosem, Charlie-t pedig elütik.
És akár régen, amikor mama
Kolombusz Kristóf megindító, szomorú
történetét mesélte a „Nagy felfedezők” sorozatból,
és ott volt benne a hajós koporsója a szürke ég alatt,
körül házak sötétlő foltjai, mediterrán kikötő, és mama
abhoz a mondathoz ért, hogy „elbagyatottan halt meg,
kietlen magányban, nincstelenül...”
szívem csikordult, mint színes kréta a fekete
táblán, és azt akartam,
hogy olvasd újra meg újra azt a szomorú mondatot, mama.*

**Anna Stein szobra:
Győzelem**

Jichak Laor
Távolság

*Órák óta vezetek,
basítom a homályt, távolodom
a földfelszínen, mely hátam mögött
zsugorodik, lámpáim nyomán felparázollik,
sötétbe fullad. Bátorság költözik belém, nem bátorság, félelem,
mely átjár, nem is átjár, belém nyilall, ivódik, nem
félelem, inkább borzongás, csavarmenetben, nem,
inkább rézautósan. Merre süvítesz így, egy kis sétat kocsizás,
nem, nem séta, üldözés, nem is üldözés,
szökés, nem szökés, habzsolás, nem
habzsolás, harapcsolás. Rápillantok a
világító mutatókra.
Milyen messze a hazatérés! Nekiütözhettek
a tengernek. Nem. Felgyújthatom
az autót. Nem. Fetrenghetnek
spermámban is. Nem. Akkor üvöltés! Csend van a kocsiiban
(nagy összpontosítással vezetek) tebetek
bármit, épp csak megállnom nem lehet*

**Anna Stein szobra:
Európa**

Jichak Laor

Az a kis hülye Izsák

(Kései változat)

– Fiam, miért rejtod el borzadva arcod?

– Atyám, nem látod-é a Rémkirályt?

Goethe: A Rémkirály

*Évekig megfigyeltem apám viselkedését
 (azt mondták, legyünk éberek,
 a beszélt nyelvek nem értelmeseek) dolgozott, mint
 az állat, én pedig ültem egy halom
 száraz ág tetején (csak egy dolgról nem szóltam még sosem:
 apám nem konyított a katonáskodáshoz) és olykor
 verseket írtam a fiúk feláldozása
 (és az apák) ellen, emlékszem éjszakákra, mikor köhögtem. Mellkasomat
 és hátamat felmelegített
 olajjal kente be, gyapjúba bugyolálta, leplekbe és pokrócba
 tekerte,
 majd kilépett az udvarra velem. Ma is emlékszem térdére,
 gyengéd
 kezére, a szederfa árnyára a sötétben és a bölcsődalra,
 melyet telt hangján énekelt nekem
 szöveg nélkül (mert hogy bizonyos nyelvek nem, satöbbi...) Én
 a magam részéről féltem a haláltól
 (és attól, hogy alkalmatlanná nyilvánítanak)
 ő pedig szeretetteli hangján így szólt:
 Ne félj semmit, fiam, Izsák, itt vagyok*

*(és a gyermek köhögött, lobogott benne a láz, s kérdezte: ki vagyok?
 és a férfi enyhe akcentussal felelte
 nem bagyom, hogy elvigyenek, fiam,
 a gödölye vagyok
 az angyal vagyok
 apád vagyok)*

LACKFI JÁNOS FORDÍTÁSAI